

та) и за то въ стародревността съвсѣмъ сж си приличали, както и до сега главнитѣ имъ букви, като той заелъ и отъ други язици, за да допълни нашата.

А (чете се и като я подирь і *Μαρία*), β, γ [то се чете като *Господь* отъ Русситѣ, или езикътъ се допира надъ долнитѣ зѣби), δ (това се произнася мѣтко съ езика между зѣбитѣ, безъ да се допира), ε (като Русското э), ζ, η, θ, (и това се произнася между зѣбитѣ безъ да се допира до тѣхъ), ι, κ, λ, μ, ν, ξ, ο (то се произнася като ъо подирь ι), π, ρ, σ (и като ζ), τ, υ (то се чете като φ и β), φ, χ, ψ, ω (като ο), а се четжтъ буквитѣ тѣй: а, ви, га, де, е, зи, и, і, ка, ла, ми, ни, кси, о, пи, ро, си, та, ипсилонъ, фи, хи, пси, омѣга.

Гръцкитѣ двугласни αυ, ευ, ηυ, (станжли отъ α, ε, η съ υ произнасятъ се двойко. Това υ (ако се случи αυ, ευ, ηυ прѣдъ съгласнитѣ κ, π, τ, θ, φ, χ, σ) чете се като φ. н. п. εὐχολον = ѳколонъ и проч. ако ли се случи αυ, или ευ, или ηυ прѣдъ всичкитѣ други съгласни и гласни, тогива това υ се чете като β. н. п. αῦριον = аврионъ (сутрѣ) κτλ.

Съгласната σ прѣдъ съгласнитѣ λ, μ, ν, ρ се произнася като з. н. п. κόσμος (свѣтъ) чете се козмосъ и проч.

αι чете се като е, н. п. σφαῖρα (глобусъ) чете се сфѣра.

ει, οι, υι чете се като и. πεῖρα (опитъ), μοῖρα (орисница), υἶος (синъ) четжтъ се, пира, мира, ибось.

Въ писменний езикъ ει пише се и като бѣлг. ржкописно д или френското g, а υι пише се и като бѣлгарското у или френското у, пжкъ ου пише се 8 (равно съ старобѣлгарското ου или 8), στ се пише и другоаче.